

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy ve věci

žalobců:

a) J. J.

b) D. J.

zastoupených advokátkou JUDr. Kateřinou Tráge Šťastnou
sídlem Palackého třída 33, 612 00 Brno

proti

žalovanému:

Magistrát města Brna

sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) M. J.

2) I. J.

zastoupených advokátkou Mgr. Petrou Jurenovou
sídlem Kobližná 2, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č. j. MMB/0399990/2022, sp. zn. OUSR/MMB/0141290/2022/9,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobci podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Žabovřesky (dále jen „stavební úřad“), ze dne 24. 1. 2022, sp. zn. STU/02/07780/17/MEIH, č. j. MCBZAB 01299/22/OS/MEIH, vydaného v souladu s § 94 zákona č. 183/2007 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), ve společném územním a stavebním řízení o umístění stavby a stavební povolení na stavbu: „*Stavební úpravy a nástavba stávajícího řadového rodinného domu X na pozemku p.č. X v k. ú. X*“. Stavebníky jsou osoby zúčastněné na řízení.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal důvodnými odvolací námitky žalobců, neboť způsob, jakým se stavební úřad s námitkami žalobců vznesenými v průběhu stavebního řízení (které byly obdobné s námitkami odvolacími) vypořádal, považoval za dostatečný a jeho závěry za věcně správné. Nadto žalovaný dospěl k závěru, že některé z nich se ocitly mimo § 114 stavebního zákona vymezený rámec pro uplatnění námitek účastníka stavebního řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobci navrhuji, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, neboť žalovaný z důvodů, které jsou popsány v textu níže, učinil chybný názor o skutkových otázkách, neúplně zjistil skutkový stav, v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil procesní práva žalobců a postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
5. Za stěžejní žalobní námitku žalobci označují tu, kterou již uplatňovali v průběhu odvolacího řízení, a tou je námitka zastínění fotovoltaické elektrárny umístěné na střeše jejich rodinného domu, který sousedí se stavbou. Důsledkem zastínění bude pokles produkce fotovoltaické elektrárny (FVE) a s tím spojené omezení záměru žalobců, který výstavbou fotovoltaické elektrárny sledovali, a rovněž znehodnocení jejich investice. Žalobci mají za to, že zastínění fotovoltaické elektrárny nástavbou rodinného domu Ž. 66 bylo v průběhu prvoinstančního řízení nepochybně zjištěno z dokumentů předložených osobami zúčastněnými na řízení - „*Ověření splnění podmínky programu NZÚ*“ a „*Výpočet produkce fotovoltaické elektrárny*“. Námitka zastínění fotovoltaické elektrárny žalobců je námitkou občanskoprávní povahy, jež vychází z § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Správní orgán se tudíž musí v rámci správního uvážení vypořádat s tím, zda zjištěná intenzita zastínění je či není v míře přiměřené místním poměrům. Žalobci nadto poukazují na platný Územní plán města Brna a vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, z nichž vyplývá, že nástavby a přístavby stávajících objektů, resp. stavby vůbec, nesmějí zhoršit podmínky pro využívání sousedních nemovitostí. Žalobci mají za to, že tuto námitku žalovaný vypořádal nedostatečně a své závěry o přiměřenosti, tj. z jakého důvodu považuje ztrátu roční produkce ve výši 16,2 % za přiměřenou poměrům, nedostatečně zdůvodnil. Ze shora

uvedených důvodů žalobci trvají na tom, že stavební úpravy rodinného domu X v projektované podobě významně zhorší podmínky pro využívání jejich nemovitosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a osob zúčastněných na řízení a replika žalobců

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže ve vyjádření odkazuje a cituje z nich. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i stavebního úřadu byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námítky žalobce nedůvodné. Žalovaný se podrobněji vyjadřuje k námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění přiměřenosti ztráty roční produkce FVE žalobců a zopakoval, že předmětná nástavba a stavební úpravy rodinného domu nikterak nepřiměřeným způsobem v daném místě a čase neomezí žalobce.
7. Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření k žalobě (doplněné o podání ze dne 28. 11. 2022) polemizují s námitkami žalobců a souhlasí s názorem žalovaného. Nadto poukazují na pokusy mezi nimi a žalobci o nalezení smírného řešení, spočívající v kompromisních úpravách původní podoby stavby.
8. Žalobci v replice rovněž nabízejí možnost smírného řešení dané věci, současně setrvávají na svém stanovisku ohledně nesprávného posouzení přiměřenosti ztráty roční produkce FVE žalobců.

IV. Ústní jednání konané dne 20. 2. 2024

9. Žalobci, stejně jako žalovaný a osoby zúčastněné na řízení v rámci ústního jednání setrvali na svých stanoviscích již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádřeních k ní a dalších podáních, které v průběhu ústního jednání zevrubně rekapitulovali. Žalobci k důkazu předložili jednak fotografie jejich RD z období únor a březen 2022 s cílem názorně ukázat míru slunečního osvitu na jejich FVE v zimních měsících, jednak kopii mapy slunečního osvitu z předmětné lokality, dostupné v aplikaci Magistrátu města Brna.

V. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Žalobci sice v úvodu žaloby vznášejí obecné námitky stran nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu, v porušení procesních práv žalobců a postupu v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, nicméně tyto námitky ponechávají toliko v rovině obecných k námitek bez bližší konkretizace.
12. Jedinou podrobně konkretizovanou námitkou proto zůstává ta, kterou žalobci sami označují za stěžejní – námitka nepřiměřeného zastínění jimi vlastněné FVE umístěné na střeše jejich rodinného domu plánovanou stavbou (nástavby rodinného domu Ž. 66, konkrétně vikýře).
13. Krajský soud se nejdříve zabýval povahou žalobci vznesené námitky, přičemž v tomto ohledu souhlasí s názorem žalovaného, že svou povahou se jedná převážně o námitku soukromoprávní povahy. Žalobci jí zejména namítají prokázané snížení výkonu jejich FVE v průběhu celého roku, a tedy i snížení využitelného zisku ze solárního systému (v průměru za celý rok činí ztráta 16,2 %). Zastínění FVE žalobců a snížení její výkonnosti v důsledku navrhovaného stavebního záměru může být hodnoceno jako imise ve smyslu žalobci

citovaného § 1013 odst. 1 občanského zákoníku, dle něhož „*vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o unikání zvířat*“, proti níž lze ovšem v řízení vedeného stavebním úřadem vznášet rovněž námitky.

14. Skutečnost, že se jedná o námitku převážně soukromoprávní povahy nikterak nesnižuje míru jejich posouzení ve stavebním či územním řízení. Ostatně pro vypořádání námitek uplatněných v rámci společného řízení platí § 94n odst. 4 stavebního zákona, dle něhož „*námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.*“
15. Jak konstatoval Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 25 A 74/2018-69 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), „*stavební úřad je povinen přihlédnout i k námitkám účastníků řízení občanskoprávní povahy a o nich si učinit úsudek sám (srov. § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona), námitky občanskoprávní povahy přitom mohou být korektivem vedoucím i k tomu, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v zájmu namítajícího výhodněji, než stanoví stavební zákon. Typickým případem občanskoprávních námitek, o nichž přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu, jsou námitky tvrdící, že užívání umístované, resp. povolované stavby povede v budoucnu k porušování povinnosti jejího vlastníka zakotvené v ustanovení § 1013 a násl. občanského zákoníku.*“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019-37, zdůraznil, že „*námitky budoucích imisí (zápach, hluk a obtěžování hmyzem) a snížení ceny okolních pozemků mají sice převážně soukromoprávní povahu, přesto se s nimi musí stavební úřad vypořádat (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, nejprve stavební úřad posoudí z hlediska veřejného práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva, a to analogicky podle § 1013 občanského zákoníku. Pokud hrozí, že budou v důsledku umístění stavby unikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, které budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky.*“
16. Prizmatem výše uvedených judikатурních závěrů krajský soud hodnotil i postup žalovaného v nyní projednávaném případě.
17. Krajský soud má za to, že se žalovaný (na rozdíl od stavebního úřadu) dostatečným způsobem zabýval onou námitkou žalobců ohledně přiměřenosti ztráty roční produkce FVE žalobců plánovaným stavebním záměrem, přičemž zohlednil jak veřejnoprávní regulaci, tak zejména onen soukromoprávní aspekt.
18. Pokud jde o veřejnoprávní regulaci, krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že pro ochranu solárních zařízení není žádná výslovná právní úprava, solární kolektory z

technického hlediska nemají předepsané odstupové vzdálenosti a ani není řešeno jejich povinné oslunění. Přesto však z toho důvodu nelze rezignovat na posouzení této otázky. Naopak i v tomto případě je zde dána povinnost stavebního úřadu při posouzení dostatečnosti odstupové vzdálenosti mezi předmětnou plánovanou stavbou a stávajícími stavbami (zde rodinného domu žalobců) přihlédnout k dopadům realizace předmětné stavby na provoz, resp. oslunění solárních kolektorů žalobců, neboť jde o parametr relevantní pro užívání jejího rodinného domu z širšího hlediska.

19. Žalobci v této souvislosti namítají porušení obecných požadavků na odstupy staveb a „zhoršení kvality prostředí“ ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“). Ustanovení § 25 vyhlášky, totiž stanoví – kromě požadovaných vzdáleností mezi konkrétními stavbami - v odstavci prvním obecný požadavek na to, aby vzájemné odstupy staveb splňovaly mj. požadavky tzv. „kvality prostředí“ a umožňovaly užívání prostoru mezi nimi např. pro technickou infrastrukturu. Pojmem „kvalita prostředí“ byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen pojem „pohoda bydlení“ podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a k jeho významu se vyjádřil mj. již Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012 Sb., tak, že pojem „kvalita prostředí“ se „od původní úpravy liší v zásadě jen tím, že umožňuje nově posouzení dostatečných odstupových vzdáleností (popř. doplňujících ochranných opatření) i mezi stavbami, z nichž ani jedna není stavbou určenou pro bydlení. I nadále je tak § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., stavebnímu úřadu uložena povinnost hodnotit zcela komplexním způsobem veškeré parametry relevantní z hlediska užívání okolních staveb. Jen se již toto hodnocení neomezuje čistě na hodnocení parametrů relevantních pro kvalitu bydlení“.
20. Uvedené povinnosti žalovaný dle krajského soudu v nyní projednávané věci dostál, když danou námitku žalobců vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela dostatečně a srozumitelně, nadto korigoval nesprávný závěr stavebního úřadu vycházející z aplikace § 23 odst. 2 vyhlášky při posouzení vztahu mezi FVE na střeše domu Ž. 68 a navrhovanou změnou stavby domu X. V této souvislosti lze souhlasit i s postupem žalovaného, pokud při posouzení dané námitky přiměřenosti ztráty roční produkce FVE žalobců podpůrně zohlednil i závěry, které stavební úřad formuloval při posouzení obecnější otázky splnění požadavků předmětné stavby na denní osvětlení obytných místností, jakož i požadavků na proslunění bytů, které jsou zakotveny ve vyhlášce č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění (dále jen „vyhláška TPS“), a pro nynější věc podrobněji rozpracovány ve „Studii zastínění RD Ž. 1999/68 vlivem nástavby RD X.“ Ostatně již Krajský soud v Praze ze dne 6. 9. 2016, čj. 46 A 78/2014-104, uvedl, že „technické normy upravující minimální požadavky na proslunění obytných místností a pozemků mohou být relevantní pro posouzení přiměřenosti zastínění. I v případech, kdy prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění, resp. neodkazují na technickou normu a ta je pouze doporučující, se stavební úřad musí touto otázkou k námitce účastníka řízení zabývat. Stavební úřad musí posoudit, zda stavební záměr skutečně zastíní jinou nemovitost nad míru přiměřenou poměrům“ (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Praze, čj. 45 A 59/2012-67).
21. Jak již bylo výše naznačeno, žalovaný se – bez ohledu na absenci výslovné veřejnoprávní regulace dané otázky ochrany zastínění FVE – dle krajského soudu zcela správně zabýval primárně otázkou přiměřenosti ztráty roční produkce FVE žalobců plánovaným stavebním záměrem osob zúčastněných na řízení. Z hlediska komplexního posouzení vlivu předmětné stavby na sousední pozemky je totiž vypořádání této námitky nezbytným předpokladem zákonnosti rozhodnutí o umístění stavby. Jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud

v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 68/2016-34, „měřítkem posouzení budoucích imisí přitom nejsou jen obecné technické předpisy, ale také soukromoprávní úprava sousedských práv, dle které bylo jak za dřívější, tak současné právní úpravy třeba zvážit, zda imise nezasahují do práv sousedů nad míru přiměřenou místním poměrům.“

22. Žalovaný tak posuzoval klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv – vlastnického práva žalobců, v podobě práva přístup slunečního svitu a na něj navazující zisk z produkce FVE na střeše jejich domu, a vlastnického práva sousedů – osob zúčastněných na řízení, kteří chtějí uplatňovat své vlastnické právo k rodinnému domu, na němž chtějí realizovat plánovanou nástavbu. Jak k tomu konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 8 As 218/2016–61, „Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně, se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že každé z nich zůstane nedotčeno, neboť takové řešení sporu je reálně vyloučeno a naopak řešení, v němž by byla ochrana poskytnuta zájmům (subjektivnímu právu) jen jednoho z vlastníků, nemohlo by být chápáno jako spravedlivé. Právní úprava a její aplikace při těchto střetech subjektivních práv sousedních vlastníků proto může pouze zajistit, aby ke změnám vyvolaných nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře (srov. k tomu též např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, čj. 1 As 63/2016-45).“
23. Pokud jde o námitku žalobců, že se žalovaný s danou otázkou vypořádal nedostatečně, s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Krajský soud má naopak za to, že otázkou přiměřenosti (z hlediska míry přiměřené místním poměrům) ztráty roční produkce FVE žalobců plánovaným stavebním záměrem osob zúčastněných na řízení se žalovaný zabýval zcela dostatečně a důkladně. K tomu ostatně provedl i dokazování, z něhož vyplynulo, že stavební záměr sice prokazatelně ovlivní roční produkci FVE žalobců, tzn. zastínění FVE žalobců a snížení její výkonnosti v důsledku navrhovaného stavebního záměru považoval za imisi ve smyslu žalobci citovaného § 1013 odst. 1 občanského zákoníku, nicméně toto zastínění nepřekračuje míru nepřiměřené místním poměrům. Místní poměry (i s odkazem na obecné technické požadavky zastínění staveb) vyhodnotil žalovaný tak, že stavební záměr odpovídá dosavadní zástavbě na okolních pozemcích a významněji se jí nevymyká. Krajský soud tuto úvahu hodnotí jako ucelenou a logickou, přičemž tvrzení žalobců jí nikterak nevyvrací, přestože soud rozumí argumentaci žalobců, že snížení výkonnosti FVE nelze průměrovat s ohledem na odlišný její výkon v letních a zimních měsících, kde je to snížení výkonu logicky nejcitelnější. Pro krajský soud je nicméně určující ta skutečnost, že dané omezení vlastnického práva žalobců ze strany osob zúčastněných na řízení není absolutní, tj. nepředstavuje úplnou negaci jejich práva, zde tedy snížení výkonu FVE není natolik fatální, že by bylo lze hovořit o úplném jejím vyřazení z provozu. K tomu krajský soud nadto dodává, že nelze brát ani ze zřetele skutečnost, že žalobci k realizaci záměru instalovat danou FVE přistoupili v době již probíhajícího územního a stavebního řízení k předmětné stavbě, tudíž si museli být vědomi možného rizika a důsledků s tím spojených pro jejich záměr instalace FVE.
24. Pokud žalobci opakovaně namítali zhoršení kvality prostředí (bydlení), k tomu krajský soud odkazuje na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 15. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016-61: „právo na zachování kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (...) však nepředstavuje právo na zachování statu quo. Na přiměřené změny mezi původním a zamýšleným stavem má právo i osoba zúčastněná na řízení, neboť, jak již Nejvyšší správní soud uvedl, vlastnické právo stěžovatelky a vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení nemohou být vykonávána absolutně. Stěžovatelčino právo na zachování původní výhody představované nezastavěností sousedního pozemku a s tím související úrovně kvality prostředí

může proto být, vždy však jen v přiměřeném rozsahu, omezeno.“ Ze stejného důvodu proto nelze ani dovozovat jakési „legitimní očekávání“ žalobců, že v místě stavebního záměru nebudou schváleny nové stavby, nadto souladné se stávajícím územním plánem, které způsobí pokles doby proslunění jejich domu a sníží tak zisk z roční produkce FVE žalobců (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, čj. 18 A 48/2021-182, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 429/2021-70). Míra takového zastínění nicméně musí být přiměřená místním poměrům a podstatně neomezovat obvyklé užívání těchto nemovitostí, což je v této věci dle krajského soudu splněno, jak dostatečným způsobem zdůvodnil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud je tak toho názoru, že žalovaný se s námitkou žalobců důkladně vypořádal, přičemž nepovažuje za nutné jeho právní závěry zde podrobně rekapitulovat, a proto na ně ve stručnosti odkazuje.

25. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nadto zcela zřetelně vyplývá i snaha žalovaného (a to se zohledněním ne natolik zatvrzelých či absolutně neměnných postojů účastníků řízení) vypořádat danou námitku žalobců i s cílem předejít sporu, který v budoucnu z tohoto zastínění může vzniknout. V tomto ohledu i krajský soud apeluje na účastníky řízení o nyní projednávané žalobě, aby i svou deklarovanou ochotu ke smírnému vyřešení sporu promítly do nalezení kompromisního řešení.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
28. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí

být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu